

Arrest

nr. 102 311 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. GUL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 18 oktober 1996 in Amiriya (Bagdad) geboren, waar u steeds bleef wonen. U bent een soenniet van Arabische origine. U ging naar school tot het derde jaar secundair onderwijs. Tijdens het bewind van Saddam Hussein was uw vader officier met de rang raid (majoor) bij het Iraakse leger. Na de val van het regime in 2003 ging uw vader werken als vervoerder van keramiek in Amiriya. In 2012 begon het Iraakse leger ex-officieren van het oude regime te arresteren. Begin januari 2012 werd uw vader thuis gearresteerd door soldaten van het Iraakse leger. U was op dat moment niet thuis. Aangezien in die periode ook andere ex-officieren, zelfs samen met hun kinderen werden gearresteerd, vond uw moeder het beter als u Irak zou verlaten. Na de arrestatie bleef u eerst bij uw burens, nadien trok u samen met uw moeder naar Kirkuk.

Op 14 februari 2012 hebt u Irak op legale wijze verlaten. In februari 2012 kwam u in België aan, waar u op 21 februari 2012 asiel aanvraag. Tot nog toe hebt u geen informatie over uw vader.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs (dd. 25/7/'11), de woonkaart van uw vader en de officierenbadge van uw vader. Tevens legt u een kopie voor van uw identiteitskaart (dd. 7/10/'10).

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u **niet** aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een **gegronde vrees** voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U vreest gevisieerd te worden door de Irakese autoriteiten. U brengt immers onvoldoende ernstige elementen aan om deze beweerd vrees ten gevolge van de vroegere tewerkstelling van uw vader als officier tijdens het oude regime in Irak aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u **onvoldoende aanwijzingen** aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U haalt zelfs expliciet aan dat u persoonlijk nooit problemen ondervond. U hebt geen concrete aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat u zelf gevisieerd wordt (CGVS p.11-12). Bovendien verblijven uw moeder, broer en zus nog in Bagdad zonder persoonlijk problemen te ondervinden. Zij verblijven weliswaar bij een vriendin van uw moeder, doch het feit dat zij momenteel geen problemen ondervinden in Bagdad, wijst er allerminst op dat u wel een vrees hoeft te koesteren omwille van uw vader (CGVS p.4-5). Voorts dient te worden opgemerkt dat uw familie pas voor het eerst in 2012 problemen ondervond (CGVS p.10-11). Nochtans is het Baath regime reeds in 2003 gevallen, iets wat u bovendien zelf aanhaalt (CGVS p.7). Hoewel u zowel voor als na de val in dezelfde wijk bent blijven wonen en naar school ging, hebt u voor 2012 geen problemen gekend (CGVS p.4, 8). Ook uw vader is in Amiriya blijven wonen en werkte er gedurende negen jaar zonder problemen te ondervinden (CGVS p.8, 10-11). Er kunnen dus des te meer vragen gesteld worden bij de ernst van uw vrees vervolgd te worden omwille van het vermeende profiel van uw vader, temeer daar u na de val voor een periode van negen jaar uw leven probleemloos kon voortzetten.

Verder verklaart u dat veel andere ex-officiëren gelijkaardige problemen als die van jullie zouden hebben ondervonden en geeft u aan dat er ook kinderen van hun van ongeveer uw leeftijd werden meegenomen. Het is dan ook opmerkelijk dat u hiervan geen enkel concreet voorbeeld kunt geven (CGVS p.4, 10-12). Een louter algemene bewering dat sommige kinderen van officieren werden gearresteerd, zonder dat u deze kan concretiseren, kan niet worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing als zou er in uw hoofde sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging.

U haalt bovendien aan dat u op **legale** wijze, met uw eigen paspoort met een visum voor Turkije, vanuit Kirkuk met de bus naar Turkije reisde (CGVS p.7, DVZ vraag 34). Het feit dat u Irak klaarblijkelijk op legale wijze kon verlaten, wijst erop dat u geen vrees voor de Iraakse autoriteiten koesterde op het moment dat u uw land verliet. Uw bewering als zou het Iraakse leger op dat moment naar u op zoek zijn geweest, is dan ook niet geloofwaardig.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat u slechts een **zeer summiere kennis** aan de dag legt wat betreft de activiteiten van uw vader bij het voormalige Iraakse leger. Zo weet u niet tot welke afdeling van het leger uw vader behoorde, noch weet u wat hij precies voor het leger deed of waar hij gestationeerd was. Hoelang hij bij het leger was kunt u niet zeggen. Namen van collega's van uw vader bij het leger kunt u niet noemen (CGVS p.4, 8). U weet tevens niet of uw vader was aangesloten bij een politieke partij, wat toch wel belangrijke informatie zou zijn om te weten wanneer u verklaart dat uw vader nu omwille van zijn vroegere betrokkenheid bij het regime van Saddam Hussein vervolgd wordt (CGVS p.6). Dergelijke vage verklaringen kunnen allerminst overtuigen dat u Irak heeft moeten verlaten en nood heeft aan internationale bescherming omdat uw vader officier was bij het oude Iraakse leger. Ook al was u nog zeer jong op het moment van de val van het Baath-regime, kan toch worden verwacht dat u, indien u daadwerkelijk om deze reden Irak bent ontvlucht, dergelijke essentiële aspecten van zijn werk minstens op het moment dat de problemen ontstonden, met uw moeder of een ander familielid had besproken zodat u zou weten wat u moest vertellen op het moment dat u asiel aanvraag.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat u de door u aangehaalde **vervolgingsfeiten niet kunt staven aan de hand van documenten** .

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen dat u afkomstig bent uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het gaat hier immers slechts om uw originele nationaliteitsbewijs (dd. 25/7/'11), de woonkaart van uw vader en de kopie van uw identiteitskaart (dd. 7/10/'10). Met betrekking tot uw nationaliteitsbewijs moet worden gesteld dat er ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit document. De stempel van de instantie van afgifte bevat in het Engels immers verschillende schrijffouten. Zo staat er "Nlationality Gonoral Directorata". Temeer daar uw identiteitskaart slechts een kopie is en er twijfels bestaan omtrent de authenticiteit van uw nationaliteitsbewijs, kan ook niet worden gegarandeerd dat de woonkaart en officierenkaart daadwerkelijk van uw vader zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hij een risico loopt op persoonlijke en systematische vervolging door het Iraakse leger wegens het feit dat zijn vader deel uitmaakt van het oude regime van Saddam Hoessein. Dit blijkt volgens verzoeker *"uit een bloemlezing van zijn gehoorverslag in het administratief dossier"*. Verzoekers vader werd effectief door het Iraakse leger gearresteerd. Tot op heden heeft verzoeker geen informatie over zijn vader.

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker meent dat verweerder voor de motivering van de bestreden beslissing zich beperkt tot standaardoverwegingen die haaks staan op de motiveringsplicht en het gehoorverslag.

Volgens verzoeker stelt verweerder ten onrechte dat hij geen gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren daar hij persoonlijk nooit problemen ondervond en zijn moeder, broer en zus nog steeds zonder problemen in Bagdad verblijven. Verzoeker heeft immers ontegensprekelijk verklaard dat hij het slachtoffer is geworden van een persoonlijke en systematische vervolging door het Iraakse leger, dat zijn vader gearresteerd heeft wegens het feit dat hij deel uitmaakt van het oude regime. Uit vrees zelf gearresteerd te worden had verzoeker geen andere keuze dan zijn land te ontvluchten. De arrestatie van zijn vader is voor verzoeker een persoonlijk probleem. Bovendien woont verzoekers familie momenteel in een geheime plaats uit vrees gearresteerd te worden. Hierdoor wordt hun vrijheid beperkt, hetgeen ontegensprekelijk een aanwijzing is dat zijn familie op heden ernstige problemen in Bagdad ondervindt.

Waar verweerder stelt dat er vragen kunnen gesteld worden bij de ernst van verzoekers vrees vervolgd te worden omwille van het vermeende profiel van zijn vader, temeer daar hij na de val van het Baathregime in 2003 voor een periode van negen jaar zijn leven probleemloos kon voortzetten, voert verzoeker aan dat het profiel van zijn vader door de bestreden beslissing niet in vraag wordt gesteld, namelijk het feit dat zijn vader daadwerkelijk voor het oude regime van Saddam Hoessein gewerkt heeft. Verzoeker wijst er tevens op dat de zoektocht naar ex-officieren van Saddam Hoessein niet eindigde met de val van het Baathregime, net zoals oorlogsmisdadigers van de Tweede Wereldoorlog en de oorlog in ex-Joegoslavië tot op heden systematisch gezocht en gearresteerd worden. Het feit dat

verzoeker en zijn gezin na de val van het Baathregime niet onmiddellijk problemen kenden, betekent niet dat zij in de toekomst niet vervolgd zullen worden voor hun deelname aan het oude regime van Saddam Hoessein. Dat laatste wordt volgens verzoeker door de bestreden beslissing niet in vraag gesteld.

Waar de bestreden beslissing meent dat verzoeker slechts een zeer summiere kennis aan de dag legt wat betreft de activiteiten van zijn vader bij het voormalige Iraakse leger, wijst verzoeker erop dat hij op dat moment nog erg jong was: "*Wat weet een kind over de activiteiten van zijn vader toen het kind klein was? Niet veel.*"

2.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat "*in het licht van het voorgaande*" niet kan getwijfeld worden dat hij in Irak een reëel risico loopt om gearresteerd te worden door het Iraakse leger wegens het feit dat zijn vader voor het oude regime van Saddam Hoessein gewerkt heeft. Verzoeker loopt hierdoor het reële risico steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden door het Iraakse leger bij een terugkeer naar Irak. De bestreden beslissing schendt volgens verzoeker dan ook artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

2.1.4. Ter terechtzitting brengt verzoeker de kopie bij van dreigbrief, voorzien van een voor eensluidende vertaling, uitgaande van de organisatie Asaa'eb Ahel Al-haq.

2.2.1 Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij wel degelijk het slachtoffer is geworden van een persoonlijke en systematische vervolging door het Iraakse leger. Nochtans verklaarde hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) dat er met hem persoonlijk eigenlijk niets gebeurd was (gehoorverslag CGVS, p. 11), alsook dat hij geen aanwijzingen heeft dat hij zelf geïsoleerd wordt (gehoorverslag CGVS, p. 12). Hoewel hij verklaarde dat wanneer ex-officieren van het oude regime onder Saddam Hoessein gearresteerd worden, soms ook hun kinderen gearresteerd worden, heeft verzoeker geen aanwijzingen dat dit hem zelf ook zou overkomen. Daarenboven kan verzoeker geen concrete voorbeelden geven van personen die omwille van dezelfde redenen geïsoleerd zouden worden, hoewel zijn moeder hieromtrent wel informatie zou hebben ingewonnen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dat verzoekers in Irak achtergebleven familie momenteel ondergedoken zou leven en dat daardoor hun bewegingsvrijheid beperkt zou worden, doet allerm minst afbreuk aan verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS dat zij persoonlijk geen problemen meer hebben ondervonden (gehoorverslag CGVS, p. 4-5) daar voor deze beweringen geen begin van bewijs wordt bijgebracht. Dat verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden van "*een*

persoonlijke en systematische vervolging door het Iraakse leger” kan dan ook niet worden ingezien. Dit klemt des te meer daar verzoeker van deze aangehaalde vervolging door het Iraakse leger geen enkel document kan voorleggen. Bovendien kon verzoeker op legale wijze met zijn paspoort van Irak naar Turkije reizen (gehoorverslag CGVS, p. 7), hetgeen erop wijst dat verzoeker geen vrees voor de Iraakse autoriteiten koesterde op het moment dat hij het land verliet.

Verzoeker wijst erop dat het feit dat zijn gezin onmiddellijk na de val van het Baathregime geen problemen ondervond, niet betekent dat zij in de toekomst niet vervolgd zouden kunnen worden, aangezien ex-officieren van Saddam Hoessein tot op heden systematisch gezocht en gearresteerd worden. Desalniettemin is het merkwaardig dat verzoeker en het gezin waartoe hij behoorde na de val van het regime van Saddam Hoessein in 2003 steeds in dezelfde wijk zijn blijven wonen en dat zijn vader daar ook werkte, en tot 2012 zonder problemen te ondervinden. Indien geweten is dat ex-officieren van het oude regime nog steeds gezocht en gearresteerd worden, kan immers verwacht worden dat verzoekers vader maatregelen zou nemen opdat hij en zijn gezin niet aan die arrestaties ten prooi zouden vallen. Daarentegen bleef verzoekers vader in dezelfde wijk wonen en werken, hetgeen erop wijst dat wel degelijk getwijfeld kan worden aan het profiel van verzoekers vader als ex-officier van het regime van Saddam Hoessein. Dit klemt des te meer nu de authenticiteit van de documenten die verzoeker bij het CGVS voorlegde, waaronder de woonstkaart en de officierenkaart van zijn vader, niet gegarandeerd kan worden aangezien de stempel van de instantie van afgifte van zijn nationaliteitsbewijs in het Engels verschillende schrijffouten bevat (“*Nlationilly Gonoral Directorata*”) (administratief dossier, stuk 16 - map “Documenten”).

Verder verklaart verzoeker zijn zeer summiere kennis over het werk van zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein door erop te wijzen dat hij op dat moment nog erg jong was. Er kan echter verwacht worden dat verzoeker enige inspanningen zou geleverd hebben om meer te weten te komen over de activiteiten van zijn vader tijdens het regime van Saddam Hoessein, daar hij zijn vrees voor vervolging baseert op de arrestatie van zijn vader omwille van diens functie en activiteiten. Zo weet verzoeker niet bij welke eenheid zijn vader zou gediend hebben, hoe lang hij bij het leger was, wie zijn collega’s bij het leger waren en of hij bij een politieke partij aangesloten was (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 8).

Uit voorgaande vaststellingen volgt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Uit deze vaststellingen blijkt tevens dat verweerder wel degelijk de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze onderzocht en zijn beslissing nam met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus maakte verweerder geen gebruik van loutere standaardoverwegingen, zoals verzoeker beweert.

De dreigbrief die ter terechtzitting wordt neergelegd kan verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen. Deze dreigbrief gaat immers uit van een militie terwijl verzoekers vrees zich richt ten aanzien van het leger. Verzoeker kan geen dienstige verklaring geven waarom hij, als kind van een Iraakse militair onder het voormalige regime, tien jaar na de val van dit regime door een militie zou bedreigd worden omwille van de werkzaamheden van zijn vader tijdens het voormalige regime.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming, voert verzoeker aan dat deze weigering een schending uitmaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Echter, gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit asielrelaas, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit grondige en objectieve informatie, die verweerder aan het administratief dossier toevoegde (zie map ‘Landeninformatie’), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in Irak/Bagdad de voorbije jaren verbeterd is en dat het geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen. Sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Bagdad op 18 december 2011 werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen echter hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel eerder gericht tegen bepaalde specifieke groepen en individuen, zoals politieke leiders,

overheidsambtenaren met een hoog profiel, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten. Uitzonderlijk werden enkele aanslagen willekeurig op burgers gericht, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak, en meer bepaald in Bagdad, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat verweerder gebruik heeft gemaakt van stereotype overwegingen om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, dient opnieuw te worden vastgesteld dat verweerder wel degelijk de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze onderzocht en zijn beslissing nam met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus maakte verweerder geen gebruik van louter stereotype overwegingen, zoals verzoeker beweert.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven werd de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS